

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Γ΄*

Άριθ. Πρωτ. 91

Τῆ 21ῃ Νοεμβρίου 1986 ἐκ. ἡμ.
Τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου

*«Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες
εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ
διωχθήσονται».*

(Β΄ Τιμοθ. γ΄ 12)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ χάρις τοῦ ἐν Τριάδι Παναγίου Θεοῦ ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, ἧς τὴν Εἴσοδον εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἐπιτελοῦμεν, ἐνισχύη ὑμᾶς εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν.

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι διὰ τῆς τρίτης ταύτης Συνοδικῆς ἡμῶν Ἐγκυκλίου νὰ πληροφορήσωμεν ὑμᾶς διὰ τὰ ἐπ' ἐσχάτως βυρσοδομηθέντα ἐναντίον ἡμῶν ὑπὸ ἀνθρώπων, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «τετυφωμένων»¹ καὶ «ἀτάκτως περιπατούντων καὶ μὴ κατὰ τὴν Παράδοσιν»².

Οὗτοι οἱ δυστυχεῖς, ἂν καὶ ἐπίσκοποι τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἐντεταγμένοι εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐνισταμένους κατὰ τῆς Ἐορτολογικῆς - Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924 καὶ γενικώτερον κατὰ τῆς ἐκκλησιοκτόνου καὶ χριστομάχου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐξετράπησαν, φθόνῳ τοῦ διαβόλου, τῆς ἀληθείας καὶ ἐνεφανίσθησαν «πράσσοντες ἀνάξια τοῦ Θεοῦ, καὶ φρονοῦντες ἐναντία τῆς τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας, ἐπ' ὀλέθρῳ ἑαυτῶν καὶ τῶν πειθομένων αὐτοῖς»³.

Ὡς ἐκ τούτου, ὑπέικοντες τῇ Ὁρθοδόξῳ ἡμῶν συνειδήσει καὶ κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Πατερικὰς φωνὰς ἐνεργοῦντες⁴, ἀπε-

τειχίσθημεν κανονικῶς ἐξ αὐτῶν (1979, 1984), τουτέστιν διεκόψαμεν τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν διὰ λόγους Πίστεως καὶ Δικαιοσύνης, ἀπηυθύνσαμεν δὲ καὶ ἐδημοσιεύσαμεν κατὰ τῶν πρώην συνεπισκόπων ἡμῶν Κανονικὴν Ἐγκλησιν⁵, ἔνεκα τῆς ὁποίας οὗτοι τελοῦν ἤδη ὑπὸ κρίσιν.

Τέλος, ἐδηλώσαμεν σαφῶς, ὅτι «δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνωθῶμεν καὶ συνεργασθῶμεν μεθ' οἰουδήποτε Ἀρχιερέως τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου (Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου), ἐὰν δὲν ὑπάρχη πρωτίστως κοινὸν Ἐκκλησιολογικὸν φρόνημα (λόγοι Πίστεως) καὶ κατόπιν, ἐὰν δὲν ἀρθοῦν τὰ σοβαρώτατα αἷτια τὰ προκαλέσαντα τὸν χωρισμὸν τοῦ 1979 (λόγοι Δικαιοσύνης)»⁶.

Μεθ' ὅλα ταῦτα, οἱ πεπτωκότες πρώην συνεπίσκοποι ἡμῶν, συνασπισθέντες ἀντικανονικῶς μετ' ἄλλων πεπτωκόντων ἐπισκόπων, καὶ σφετεριζόμενοι τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδόξου ἐν Ἑλλάδι Πληρώματος, ἀντὶ νὰ προτιμήσουν τὴν θεάρεστον μετανοίαν καὶ νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τοῦ ποιμνίου, ἐξακολουθήσαντες δὲ «ἀνθιστάμενοι τῇ ἀληθείᾳ», κατέστησαν «τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ἔκδηλον τοῖς πᾶσι»⁷ καὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον ἡμῶν καὶ ἐπέβαλον εἰς ἡμᾶς ἀναρμοδίως ποινάς, αἵτινες κρίνονται ἔωλοι, ψευδεῖς, ἀνυπόστατοι καὶ ἀντίχριστοι.

Βεβαίως, ἐναντι τῶν ὄντως «θεομάχων ἐνεργειῶν»⁸ τῶν δεινῶν ὡς μὴ ὤφειλεν ἐχθρῶν ἡμῶν ἤρμοζεν ἢ ἐν προσευχῇ μακρόθυμος σιωπῇ, ὡς θὰ συνεβούλευεν ὁ μέγας ἐν Πατράσιν Βασιλεῖος: «Τούτων δὲ τὸ μάταιον ἀποκνῶ διελέγχειν. Ἔοικε γάρ πως συνεξομοιοῦσθαι τῷ ματαιολογοῦντι ὁ ἀντιλέγων. Διόπερ, οἶμαι, ὁ σοφὸς παρεγγυᾷ Σολομών, μὴ ἀποκρίνεσθαι τῷ ἄφρονι κατὰ τὴν ἐκείνου ἀφροσύνην»⁹ καὶ «λείπεται σιωπῇ τὸ βδελυκτὸν αὐτῶν τῆς ἀσεβείας παραδραμεῖν»¹⁰.

Ἄλλ' οἱ τολμηταὶ ψευδοκατηγοροὶ ἡμῶν ἤδη, «προκόπτοντες ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»¹¹, ἀνατρέπουν τὴν θεῖαν νομοθεσίαν, οἱ δὲ ἄνομοι καὶ σαπροὶ αὐτῶν καρποὶ διεχύθησαν εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐπιπολάζει, ὥστε καθίσταται δυσκατόρθωτον νὰ περιγραφῇ ἡ δεινοτάτη πτῶσις αὐτῶν.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος θὰ ἐπανελάμβανε σήμερον: «Ἡ θρασύτης ἀνδρεία νενόμισται· ἡ ὠμότης ζῆλος ὠνόμασται· ὁ δόλος σοφία λελόγισται. Ποία μεγαλόφωνος τραγωδία τούτων ἀξία; Μικρὸν Ἰερεμίου θρῆνος πρὸς τοσοῦτων κακῶν πλῆθος καὶ μέγεθος»¹².

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἠναγκάσθημεν νὰ στηλιτεύσωμεν τὰς «θεομάχους ἐνεργείας»⁸ αὐτῶν καὶ νὰ διαφωτίσωμεν τὸ Ὁρθόδοξον Πλήρωμα¹³, δὲν θὰ παύσωμεν δὲ νὰ ἀποκαλύπτωμεν καὶ στιγματίζωμεν τὰ ἄνομα αὐτῶν ἔργα, ὥστε νὰ ἐκκλίνουν καὶ ἀπομακρύνονται ἐξ αὐτῶν οἱ εὐσεβεῖς· «οὓς δεῖ ἡμᾶς ὡς θηρία ἐκκλίνειν· **ἀνιάτα γὰρ νοσοῦσιν**», ὡς θὰ συνεβούλευεν ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος³.

Ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπανελημμένως, ὅτι δυστυχῶς οἱ δεινῶς ἐκπεσόντες πρῶην συνεπίσκοποι ἡμῶν καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνησπισμένοι καὶ ἀποτελοῦντες νῦν τὴν ἀντισύνοδον τοῦ ἐπισκόπου Χρυσοστόμου (Κιούση) δὲν ἐργάζονται «εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως του Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ»¹⁴, ἀλλ' ἐνεργοῦν τὰ γνωστὰ τοῖς πᾶσι: «τὸ σκποριζῆναι, οὐ τὸ συνάγειν· τὸ διώκειν, οὐ τὸ ἐπανάγειν· τὸ καταβάλλειν, οὐ τὸ ἐγείρειν· τὸ τραυματίζειν, οὐ τὸ θεραπεύειν· τὸ μισεῖν τὰ μὴ πλανώμενα, οὐ τὸ ζητεῖν τὰ πλανώμενα», ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας¹².

Ἐκφρασιν δὲ τῆς ἀντιευαγγελικῆς αὐτῶν πορείας σαφῶς ἀποτελεῖ τὸ ἀπονενομημένον διάβημα αὐτῶν ἐναντίον ἡμῶν, τοὔτέστιν ἢ ὅλως ἀναρμοδίως ἐπιβολὴ ἀντιθέου ψευδοποινῆς καὶ ἢ δολία διοχέτευσις τῆς θεομάχου ἐνεργείας ταύτης εἰς τὸν ἡμερήσιον κοσμικὸν τύπον, διὰ νὰ διασύρουν καὶ δολοφονήσουν ἡμᾶς πνευματικῶς.

«ὦ τῆς ἀνιέρου τόλμης! ὦ τῆς ἀφορήτου δίκης!», γράφονται καὶ «λέγονται πάσης ἀλογίας καὶ ἀπονοίας γέμοντα ρήματα· καὶ λέγονται μετὰ πάσης ἀναιδείας καὶ αὐθεντίας» ὑπὸ τῶν κακοδόξων ἐπιβούλων ἡμῶν, ἀπαιτούντων «ὑπακοὴν ἀνυπέρθετον»!¹⁵

Τέκνα ἐν Κυρίῳ, μὴ ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ τῆς αἰσχύνης, ἅτινα ἀπεργάζονται ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες σχέσιν μὲ τὴν Ὁρθόδοξον ἀλήθειαν. Οὗτοι οἱ δυστυχεῖς ἴσως εἶναι πλῆθος πολὺ, ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου ἦτο πάντοτε μὲ τοὺς ὀλίγους καὶ ὅτι «πολλοὶ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»¹⁶. Μὴ ἐκπλήσῃ ἡμᾶς τὸ «πλῆθος ψευδωνύμων», διότι «εἷς εὐδοκίμων προτιμότερος ὑπὲρ μυριάδας αὐθαδεῖα σεμνυνομένης»¹⁷. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐδίδαξαν ἡμᾶς, ὅτι «πλῆθος αἰδέσιμον» εἶναι ἀναμφισβητήτως «οὐ τὸ χαῖρον καινοτομία, ἀλλὰ τὸ φυλάττον πατρῶαν κληρονομίαν»¹⁷.

Αὐτὴν τὴν ἀνεκτίμητον καὶ θεοπαράδοτον «πατρῶαν κληρονομίαν» τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ἃς διαφυλάξωμεν πάση θυσίᾳ, ἃς κλαύσωμεν δὲ καὶ θρηνήσωμεν διὰ τὴν μεγάλην πτώσιν καὶ τοῦ «δεινοῦ τὴν ἐπίτασιν» εἰς τοὺς κόλπους δυστυχῶς τῶν ἀκαινοτομητῶν ἐροτολογικῶς, διότι πράγματι «ὄσω πλείους ἐν τῷ κακῷ (τῷ ψεύδει τῆς καινοτομίας), τοσοῦτω μείζων ἢ συμφορά»¹⁷.

Ἐκκλίνωμεν ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιομάχους Οἰκουμενιστάς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντενισταμένους καὶ ἀντιεκκλησιαστικῶς φρονοῦντας καὶ ἐνεργοῦντας «Γνησίους», καὶ ἃς ὀδεύσωμεν τὴν μέσσην καὶ βεβαίαν καὶ Ὁρθόδοξον «βασιλικὴν ὁδόν»¹⁸ τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἄχρι καταλύσεως τοῦ ψεύδους καὶ κατισχύσεως τῆς ἀληθείας πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν Τριάδι μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων

+ Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός, Πρόεδρος

(*) Ἐδημοσιεύθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστάσις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 5/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1986, σελ. 115-117. Ἡ παρούσα ἐκδοσις εἶναι ἐλαφρῶς βελτιωμένη.

1. Β΄ Τιμ. γ΄ 4.

2. Β΄ Θεσ. γ΄ 6.

3. Ἁγίου Ἰγνατίου Θεοφύρου, πρὸς Ἐφεσίους, ΒΕΠΕΣ, τ. 2, σ. 287, VII.

4. ΛΑ΄ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ΙΕ΄ Κανὸνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου.

5. Βλ. περιοδ. «Ἁγιος Κυπριανός», ἀριθ. 191/Νοεμβρίου 1984.

6. Α΄ Ἐγκυκλίου Ἱερᾶς Συνόδου Ἐνισταμένων (Ἀριθ. Πρωτ. 1/5. 4. 1985 ἐκ.ἡμ.).

7. Πρβλ. Β΄ Τιμ. γ΄ 8-9.

8. Βλ. ἕκτακτον τεῦχος περιοδ. «Ἁγιος Κυπριανός», ὑπὸ τίτλον: «Στηλίτευσις θεομάχων ἐνεργειῶν» (ἀριθ. 214/Νοεμβρίου 1986).

9. Μ. Βασιλείου, ΡΓ, τ. 29, σελ. 537Β.

10. Μ. Βασιλείου, ΡΓ, τ. 32, σελ. 145Α.

11. Β΄ Τιμ. γ΄ 13.

12. Μ. Ἀθανασίου, ΡΓ, τ. 28, σελ. 1340Α.

13. Βλ. ἐφημερ. «Φωνὴ τῶν Πατέρων», ἀριθ. 15/Ὀκτωβρίου 1986, «Ἐπίθεσις ἀντενστάσεως».

14. Ἐφεσ. δ΄ 12-13.

15. Μ. Ἀθανασίου, ΡΓ, τ. 28, σελ. 1337.

16. Ματθ. κβ΄ 14.

17. Μ. Ἀθανασίου, ΡΓ, τ. 28, σελ. 1341.

18. Ἀριθμῶν κ΄ 17, κα΄ 22.